

Arrest

nr. 273 107 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LUIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. PAQUOT, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit en van Yezidische afkomst te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 december 2020 België binnen en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 9 november 2021 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoeker internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 november 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Georgië. U bent op 28 november 1985 geboren in Tbilisi waar u altijd heeft gewoond. U bent van Yezidische afkomst. U was mecanicien.

Sedert de zomer van 2010 had u een relatie met uw huidige ex-vrouw, die van Georgische afkomst is. Jullie zijn samen gaan wonen in een appartement dat werd gehuurd. Van zodra u contact had met uw ex-vrouw en dat geweten was begonnen de problemen met de familie van uw ex-vrouw. Uw relatie met uw ex-vrouw werd niet aanvaard omdat u van Yezidische afkomst bent. U werd gepest, bedreigd en geslagen door de familie van uw ex-vrouw, in het bijzonder door de oom van uw ex-vrouw, die er telkens bij was als u slagen kreeg en die u met de dood bedreigde. Die oom heet B. en hij is een ex-militair en iemand die heel veel macht heeft en heel gekend was in de wijk waar jullie woonden. U bent ongeveer 30 tot 40 keer geslagen geweest door die oom van uw ex-vrouw, telkens samen met anderen, en in verschillende omstandigheden en op verschillende plaatsen. Die fysieke aanvallen zorgden in een aantal gevallen voor ernstige hoofdletsels bij u. U bleef echter bij uw ex-vrouw, kreeg een kind met uw ex-vrouw en huwde haar in juni 2015, ondanks dat u wist dat de familie van uw ex-vrouw tegen een huwelijk was. U had daarnaast ook problemen om legaal werk te vinden in Georgië omwille van uw Yezidische afkomst. Omwille van al deze problemen bent u in augustus 2016 gevlucht naar Frankrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw vrouw is ongeveer begin 2017 eveneens gevlucht naar Frankrijk. In 2017 bent u gescheiden van uw toenmalige vrouw, omdat uw toenmalige echtgenote iemand anders had en omdat u dacht dat u na een scheiding met uw ex-vrouw met rust zou gelaten worden door haar familie. Intussen werd uw verzoek om internationale bescherming geweigerd door de Franse autoriteiten. U diende een tweede verzoek in dat eveneens werd geweigerd. In 2019 werd u door de Franse autoriteiten vastgehouden omdat u geen wettelijk verblijf had en u bent daarna teruggestuurd naar Georgië in de zomer van 2019. In Georgië kreeg u opnieuw problemen met de oom en de familie van uw ex-vrouw en uw vertrok opnieuw uit Georgië, na een nieuwe doodsb bedreiging van de familie van uw ex-vrouw. In december 2020 vertrok u opnieuw uit Georgië en u reisde verder naar België.

Op 17 december 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel) en uw rijbewijs (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest bij een terugkeer naar Georgië vermoord te worden door uw oom en de familie van uw ex-vrouw omdat u, van Yezidische afkomst, gehuwd was met uw ex-vrouw, die van Georgische afkomst is.

Bij KB van 14 december 2020 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de belangrijkste elementen en feiten uit uw asielrelaas.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door vaagheden en tegenstrijdigheden met betrekking tot de oom van uw ex-vrouw, de belangrijkste actor van de vervolgingsfeiten die u aangaf. De oom van uw ex-vrouw was er telkens bij toen

u slagen kreeg: hij uitte doodsb bedreigingen en gaf ook opdrachten aan anderen om u te slaan. De oom van uw ex-vrouw is ook de enige persoon die u specifiek benoemde in de verklaringen over de familie van uw ex-vrouw die u mishandelde. Hij was een ex-militair die heel machtig was, die veel contacten had en die iedereen kende (CGVS, M., 18.10.2021, p. 8 en p. 12-13). Het is dan ook totaal onaannemelijk dat u de volledige naam van die oom niet zou kennen, indien de feiten die u aangaf waar zouden zijn. U weet echter enkel dat hij B. heet en u kent zijn familienaam niet (CGVS, M., 18.10.2021, p. 18). Nochtans mogen we toch redelijkerwijze aannemen dat u de naam kent van de man die u zo lang mishandelde en de leiding daarbij nam en die bovendien ook bekend was. Uw verklaring dat die oom de broer was van de moeder van uw ex-vrouw en aldus een andere familienaam had is geen verschoning voor het feit dat u zijn volledige naam niet kent. Bovendien moeten we vaststellen dat u bij uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk een andere naam opgaf voor de oom die u mishandelde. In Frankrijk verklaarde u dat de oom die u vervolgde V.K. is (zie documenten in het administratief dossier). Deze tegenstrijdigheid is treffend. U werd voor het CGVS bevestigd over die V.K. en beweerde dat die V.K. de broer van de vader van uw ex-vrouw is en ook in het leger zat en u ook bedreigde (CGVS, M., 18.10.2021, p. 24 en p.25). Het zou dus over twee verschillende ooms gaan, beiden militair of ex-militair en beiden hebben ze u bedreigd en geslagen. Deze verklaringen kunnen echter allerminst overtuigen gezien u zowel in Frankrijk als in België slechts één familielid van uw ex-vrouw expliciet benoemde, slechts over één oom sprak en die ook voorstelde als de belangrijkste actor in uw vervolging. We kunnen niet anders dan vaststellen dat u voor die oom, de leidende figuur achter uw vervolging, voor het CGVS niet zijn volledige naam kan geven en twee verschillende namen opgeeft, enerzijds in Frankrijk en anderzijds in België, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op heel ernstige wijze aantast.

Ten tweede legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de vervolgingsfeiten waarvan u beweerde slachtoffer te zijn en over uw vlucht uit Georgië. Zo beweerde u voor de DVZ dat de oom van uw ex-vrouw u drie maal heeft aangepakt en zwaar heeft geslagen en gefolterd. U verklaarde expliciet dat u voor de derde keer werd aangepakt door de oom na de scheiding met uw ex-vrouw, de laatste keer dat u kon ontsnappen aan die oom (CGVS-vragenlijst, p.3). Voor het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw maar liefst 30 tot 40 keer geslagen bent geweest in de periode dat u in Georgië was en die oom van uw ex-vrouw was er telkens bij (CGVS, M., 18.10.2021, p. 13). Geconfronteerd met deze opvallende tegenstrijdigheid ontkende u uw eerdere verklaring bij DVZ (CGVS, M., 18.10.2021, p. 21). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet echter geen afbreuk aan de vernoemde duidelijke tegenstrijdigheid. U verklaarde bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS immers dat het verslag van het interview bij DVZ u werd voorgelezen en u had ook geen opmerkingen meer bij dit interview. U verklaarde verder ook nog bij het CGVS dat u voor de eerste keer uit Georgië bent gevlucht in 2016 (CGVS, M., 18.10.2021, p. 4), dus een jaar na uw huwelijk (CGVS, M., 18.10.2021, p. 4-5 en p. 19) en dit terwijl u in Frankrijk beweerde dat u in 2009 bent gevlucht uit Georgië en dit op de dag van uw huwelijk (zie documenten in het administratief dossier). U werd tot drie maal toe geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid en liet na hiervoor een duidelijke verklaring te geven. U verklaarde dat u niet op dezelfde dag als uw huwelijk bent vertrokken uit Georgië en u bang bent teruggestuurd te worden naar Georgië (CGVS, M., 18.10.2021, p. 22). Hier moeten we nog aan toevoegen dat u voor het CGVS verklaarde dat u voor uw huwelijk niet bent gevlucht. U wou wel maar kon het niet omwille van financiële problemen (CGVS, M., 18.10.2021, p. 11 en p. 23). In Frankrijk daarentegen had u heel duidelijk verklaard dat u wel degelijk nog gevlucht was voor uw huwelijk maar de oom van uw ex-vrouw had u nog de dag zelf terug kunnen vinden, vergezeld van vier militairen die u toen hebben geslagen (zie documenten in het administratief dossier). Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Ten derde slaagde u er niet in om de data van uw huwelijk en uw scheiding op een consistente manier weer te geven. In Frankrijk (zie documenten in het administratief dossier) en voor de DVZ verklaarde u gehuwd te zijn in 2009 (verklaring DVZ, p. 8), terwijl u voor het CGVS aangaf gehuwd te zijn in 2015 (CGVS, M., 18.10.2021, p. 5). Het roept op zich reeds vragen op dat u de precieze dag van uw huwelijk niet meer herinnerde voor het CGVS terwijl u in Frankrijk 2 juli en 3 augustus 2009 opgaf als datum voor uw huwelijk (zie documenten in het administratief dossier), maar dat er een verschil van zes jaar zit tussen wat u in Frankrijk en voor de DVZ beweerde en wat u verklaarde voor het CGVS maakt uw relaas helemaal ongeloofwaardig. U verklaarde in Frankrijk ook gescheiden te zijn in 2013 (zie documenten in het administratief dossier) en dit terwijl u voor de DVZ verklaarde dat uw scheiding in de zomer van 2018 was (DVZ-verklaring, p.8) en op andere momenten voor de DVZ verklaarde dat het 2017 of 2018 was (CGVS-vragenlijst, p. 3), en dit terwijl u voor het CGVS dan weer verklaarde dat het 2016 was (CGVS, M., 18.10.2021, p. 24), en op andere momenten voor het CGVS verklaarde dat het 2017 was (CGVS, M., 18.10.2021, p. 5). We voegen hier nog aan toe dat u als reden voor de scheiding van uw ex-vrouw ook

beweerde dat dit was omdat uw ex-vrouw iemand anders had. Uw verklaringen hierover zijn echter eveneens inconsistent. U beweerde dat uw ex-vrouw had gezegd dat ze iemand anders had ontmoet voor ze in 2017 naar Frankrijk kwam. Anderzijds verklaarde u echter dat uw ex-vrouw die persoon in Frankrijk had leren kennen wat dan uiteraard niet kan (CGVS, M., 18.10.2021, p. 19-20). Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw algemene geloofwaardigheid nog verder aan.

Ten vierde hebben we ook bedenkingen bij de vaststelling dat u vanaf 2010, vanaf dat u een relatie had met uw ex-vrouw, in de problemen kwam (CGVS, M., 18.10.2021, p. 8-9) maar er pas in 2016 bent in geslaagd uit Georgië te vertrekken en dit ondanks dat uw 30 tot 40 keer zou zijn geslagen, soms met ernstige letsels als gevolg, en u ook doodsbedreigingen kreeg. U verklaarde dat dit komt omdat u geen geld had en pas in 2016 uw auto kon verkopen (CGVS, M., 18.10.2021, p.19), wat toch niet heel overtuigend is. De vraag dringt zich dus op of uw gedrag gedurende die 6 jaar wel in overeenstemming was met uw beweerde vrees voor vervolging.

Tot vijfde stellen we ook vast dat u geen enkel bewijs van de kernelementen van uw asielrelaas voorlegt (CGVS, M., 18.10.2021, p. 3 en p. 16). U heeft niet alleen geen bewijzen voor uw huwelijk of uw scheiding, maar ook niet voor de vervolgingsfeiten of de klacht die u zou ingediend hebben bij de politie tegen de oom van uw ex-vrouw en haar familie.

Tot slot is de ernst van uw beweerde problemen op de arbeidsmarkt in Georgië weinig aannemelijk. U verklaarde dat u geen job kreeg omwille van uw Yezidische afkomst en u daarom in het zwart moest werken (CGVS, M., 18.10.2021, p.15-16). We stellen vooreerst vast dat u in zowel Frankrijk (zie documenten in het administratief dossier) als in België verklaarde dat u een publieke functie had gehad bij het afhalen van afval. Dit betekent dat het voor u wel degelijk mogelijk is om een officiële functie te bekomen in Georgië. Dit u deze functie verloren zou hebben omwille van uw Yezidische afkomst is gezien de inconsistenties in uw asielrelaas in Frankrijk en in België hierover bovendien niet geloofwaardig. In Frankrijk verklaarde u immers dat u geen enkele uitleg werd gegeven toen u uw ontslag kreeg en u vermoedde dat de oom van uw ex-vrouw hier achter zat via de connecties die hij had (zie documenten in het administratief dossier) en dit terwijl u voor het CGVS verklaarde dat u een foutje had gemaakt (CGVS, M., 18.10.2021, p. 15). Indien u al moeilijkheden zou ondervinden op de arbeidsmarkt omwille van uw herkomst in Georgië, u geeft aan geen andere problemen te hebben gekend (CGVS, M.18.10.2021, p.15), moet bovendien opgemerkt worden dat dit op zich geen vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 resp. 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudt. Om tot dergelijke vervolging of ernstige schade te leiden, moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De in casu ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade. Uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt verder ook niet dat er sprake is van een wijdverspreide vervolging van personen van Yezidische afkomst.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart en uw rijbewijs attesteren enkel uw identiteit die niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker stelt, in wat zich aandient als een enig middel, dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan en werpt daarnaast de schending op van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst op artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, volgens hetwelk er een grondige analyse moet uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd, wat *in casu* niet werd gedaan. Volgens verzoeker begaat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout door “*telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (...) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten*”.

In een inleidende opmerking met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep laat verzoeker gelden dat zijn advocaten het volledige administratief dossier niet hebben kunnen ontvangen binnen de termijn van tien dagen voor het instellen van een beroep in het kader van de versnelde procedure. Bovendien heeft de verwerende partij zich niet gehouden aan de termijn van vijftien werkdagen om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, waardoor verzoeker over een termijn van dertig dagen beschikt om onderhavig beroep in te stellen. *In casu* heeft het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) het verzoek om internationale bescherming ontvangen op 9 maart 2021, is verzoeker pas gehoord op 18 oktober 2021 en is de bestreden beslissing genomen op 9 november 2021. De termijn van vijftien werkdagen is dan ook niet in acht genomen, zodat de termijn om tegen de bestreden beslissing beroep in te stellen niet tien dagen bedraagt, volgens de versnelde procedure, maar dertig dagen, hetgeen bevestigd is door de Raad van State in arrest nr. 250.710 van 27 mei 2021.

In verband met de in de bestreden beslissing vastgestelde vage en tegenstrijdige verklaringen over de oom van zijn ex-vrouw, de belangrijkste actor van de vervolgingsfeiten, werpt verzoeker ten eerste op dat hij verklaarde dat hij hoofdproblemen had als gevolg van het ernstige geweld dat hij in Georgië had ondergaan, wat door het commissariaat-generaal volledig genegeerd werd, hoewel deze problemen de tegenstrijdigheden en verzoekers moeilijkheden om zich duidelijk uit te drukken zouden kunnen verklaren. Verzoeker verwijst hierbij naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 15 mei 2019. Ten tweede, zo stelt het verzoekschrift, zou het feit dat hij de familienaam van deze oom (van moederszijde van zijn ex-vrouw) niet kende, kunnen worden verklaard door het feit dat verzoeker vanaf het begin van zijn relatie met zijn ex-vrouw door haar familie werd vervolgd. Hij heeft nooit een vreedzame relatie met zijn ex-schoonfamilie gehad, aangezien het contact met hen altijd gewelddadig is geweest, zodat er voor hem geen reden was om naar de familienaam van de oom te informeren, zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal ook heeft aangegeven. En zelfs indien hij ooit de familienaam van betreffende oom heeft gekend, is het volgens verzoeker mogelijk dat hij zich deze op de dag van het persoonlijk onderhoud niet kon herinneren. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een passage in het rapport van UNHCR, “*Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems*”, mei 2013. Ten derde blijkt, volgens verzoeker, uit zijn verklaringen dat er inderdaad twee ooms zijn, die hem op verschillende tijdstippen sloegen en bedreigden, meerdere keren. Aangezien verzoeker moeilijkheden had om een duidelijk en coherent relaas te geven, had het commissariaat-generaal kunnen vragen naar welke oom hij verwees, telkens wanneer in zijn antwoorden een oom werd genoemd. Door in de bestreden beslissing tenslotte geen rekening te houden met het psychologisch profiel van verzoeker, heeft de verwerende partij luidens het verzoekschrift, in strijd met artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, geen rekening gehouden met alle elementen in de zaak.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten betreft, haalt verzoeker aan dat het commissariaat-generaal niet de ernst van de door hem gemelde gewelddaden analyseert, maar zich lijkt te concentreren op het precieze aantal keer dat zij hebben plaatsgevonden.

Ongeacht dit precieze aantal, spreekt verzoeker volgens het verzoekschrift in elk geval van ernstige mishandelingen gedurende een zeer lange periode, bij verschillende gelegenheden en door verschillende personen. Hij verwijst daarvoor naar verschillende passages uit het persoonlijk onderhoud en stelt dat in dit verband in bovenvermeld rapport van *UNHCR* wordt uitgelegd dat het voor een persoon moeilijk kan zijn om op een gedetailleerde en chronologische manier over traumatische gebeurtenissen te vertellen. In dezelfde zin, zo vervolgt het verzoekschrift, illustreren boeken over de psychoanalyse van vluchtelingen de moeilijkheid om de vervolging als gevolg van een trauma te beschrijven. Ook herinnert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak *I. tegen Zweden* van 5 september 2013 er in dit verband aan dat van asielzoekers niet verwacht kan worden dat zij een volledig samenhangend verslag geven van de traumatische gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer zijn geworden.

Aangaande de inconsistenties in zijn verklaringen omtrent de data van zijn huwelijk en scheiding, werpt verzoeker op dat hij de originele huwelijksakte heeft overgelegd toen hij in Frankrijk om internationale bescherming verzocht en hij voegt bij het voorliggend verzoekschrift ook de scheidingsakte. Verzoeker ziet geen reden om te liegen over deze belangrijke data in zijn relaas, behalve dat deze inconsistenties kunnen worden verklaard door verzoekers mentale moeilijkheden om zich deze data te herinneren. Opnieuw verwijst verzoeker naar een passage uit bovenvermeld rapport van *UNHCR*.

Wat het vastgestelde gebrek aan bewijs van de kernelementen van zijn asielrelaas betreft, geeft verzoeker tot slot aan dat hij bij het voorliggend verzoekschrift twee getuigenissen van zijn burens voegt, die getuige waren van verschillende aanvallen en ontvoeringen waarvan hij het slachtoffer was. De laatste mishandeling, waarvan zij allen getuige waren, vond plaats op 20 augustus 2020, reden waarom zij dit in hun respectieve getuigenissen hebben vermeld. Onder verwijzing naar een *EASO*-rapport en een Franstalig arrest van de Raad van 28 maart 2019 oppert verzoeker dat het overleggen van documenten kan helpen om de geloofwaardigheid van een asielverhaal te herstellen. Aangezien deze documenten volgens verzoeker op authenticiteit lijken te berusten (ze zijn ondertekend en gaan vergezeld van een identiteitskaart), vormen zij ontegenzeggelijk het bewijs dat verzoeker gevaar loopt te worden vervolgd indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Deze getuigenissen en de inhoud ervan komen luidens het verzoekschrift in alle opzichten overeen met verzoekers relaas en moeten daarom op zijn minst beschouwd worden als *prima facie* bewijs ter ondersteuning van zijn vermeende vrees.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en, in nog meer ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn betoog zijn echtscheidingsakte (stuk 3) en twee getuigenissen van burens uit Georgië (stukken 4 en 5) bij het voorliggend verzoekschrift, allen vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

2.2.2. Verzoeker maakt op 21 april 2022, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd een psychologisch attest *d.d.* 19 april 2022 en zijn huwelijksakte.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal een beslissing neemt “*inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden*”.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen*”.

Nergens uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel blijkt dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

Zoals verzoeker terecht opmerkt in het voorliggend verzoekschrift, heeft het overschrijden van de voormelde behandelingstermijn van vijftien werkdagen door de verwerende partij als (enige) gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad in het geval van een negatieve beslissing niet wordt verkort omdat het commissariaat-generaal een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoeker *in casu*, zoals hij ook zelf aangeeft, over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte.

Mede gelet op het voorgaande, kan verzoeker in het geheel niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat zijn advocaten, die zijn vorige advocaat opvolgden en die op 1 december 2021 verzochten om het administratief dossier te mogen ontvangen, niet het volledige administratief dossier hebben kunnen ontvangen binnen de termijn van tien dagen voor het instellen van beroep in het kader van de versnelde procedure. Immers speelt te dezen, zo weze herhaald, de gebruikelijke beroepstermijn van dertig dagen. Verzoeker toont in dit kader in het geheel niet aan dat of waarom het voor de opvolgende advocaten onmogelijk was om binnen de termijn van dertig dagen inzage te verkrijgen in het administratief dossier.

Evenmin toont verzoeker daarbij *in concreto* aan dat of op welke wijze dit hem zou hebben beperkt in het aanvoeren van zijn middelen en het vergaren van informatie. Verder geeft hij niet aan welke bijkomende elementen hij nog had kunnen of willen aanvoeren; laat staan dat hij zou aannemelijk maken dat of op welke wijze zulks van invloed had of zou kunnen zijn op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Hij kan overigens niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 9 november 2021 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de *update* van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt, zoals hierna zal blijken. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.4. Volgens zijn verklaringen vreest verzoeker bij terugkeer naar Georgië vermoord te worden door zijn oom en de familie van zijn ex-vrouw omdat hij, van Yezidische afkomst, gehuwd was met zijn ex-vrouw, die van Georgische afkomst is.

De Raad stelt vast dat *in casu* in de bestreden beslissing uitgebreid en omstandig wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de belangrijkste elementen en feiten uit verzoekers asielrelaas. Zo wordt (i) de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door vaagheden en tegenstrijdigheden met betrekking tot de oom van zijn ex-vrouw, de belangrijkste actor van de door hem aangegeven vervolgingsfeiten. Verzoeker kan voor die oom, de leidende figuur achter zijn vervolging, bij het commissariaat-generaal niet zijn volledige naam geven en geeft twee verschillende namen op, enerzijds in Frankrijk en anderzijds in België. Verzoeker legt ook (ii) tegenstrijdige verklaringen af over de vervolgingsfeiten waarvan hij beweerde slachtoffer te zijn en over zijn vlucht uit Georgië. Hij slaagt er verder niet in om (iii) de data van zijn huwelijk en scheiding op een consistente manier weer te geven en legt tevens inconsistente verklaringen af over de reden van de scheiding. Verder (iv) dringt de vraag zich op of verzoekers gedrag wel in overeenstemming is met zijn beweerde vrees voor vervolging, aangezien hij pas zes jaar na de start van zijn beweerde, zwaarwichtige, problemen vertrok uit Georgië. Ook legt verzoeker (v) geen enkel bewijs voor van de kernelementen van zijn asielrelaas. Tot slot (vi) is de ernst van verzoekers beweerde problemen op de arbeidsmarkt in Georgië, gelet op zijn Yezidische afkomst, weinig aannemelijk. Bovendien, indien hij al moeilijkheden zou ondervinden, houdt dit op zich geen vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in. Voorts blijkt ook niet dat er sprake is van een wijdverspreide vervolging van personen van Yezidische

afkomst. De door verzoeker neergelegde documenten (vii) wijzigen dan weer niets aan voorgaande appreciatie, daar enkel de identiteit, die niet ter discussie staat, wordt geattesteerd.

Uit wat volgt blijkt dat verzoeker geen afdoende argumenten bijbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.5. In verband met de in de bestreden beslissing vastgestelde vage en tegenstrijdige verklaringen in verzoekers verklaringen over de oom van zijn ex-vrouw, de belangrijkste actor van de door verzoeker geopperde vervolgingsfeiten, werpt verzoeker ten eerste op dat zijn "*hoofdproblemen*", als gevolg van het ernstige geweld dat hij in Georgië had ondergaan, de tegenstrijdigheden en de moeilijkheden om zich duidelijk uit te drukken zouden kunnen verklaren.

De Raad merkt op dat verzoeker deze hoofdproblemen geenszins staft met enig begin van bewijs, laat staan dat hij aantoonde dat deze problemen een invloed zouden kunnen hebben op zijn vermogen om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure en om een coherent en consistent relaas ten berde te brengen, zodat niets erop wijst dat de voorgehouden hoofdproblemen ten gevolge het in Georgië ondergaan geweld een verklaring zouden kunnen zijn voor eventuele moeilijkheden om zich in de loop van de procedure om internationale beschermen uit te drukken. Deze problemen vermogen evenmin de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen te verklaren, laat staan te weerleggen. Uit de neerslag van de onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest zich duidelijk uit te drukken. Hij verklaarde bij het commissariaat-generaal wel dat zijn hoofd twee keer gebroken is, maar gaf hierbij niet aan dat hij daardoor niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker laat daarenboven na om ook maar enigszins concreet aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn "*hoofdproblemen*" van invloed zouden zijn geweest op de inhoud van de stukken van het dossier. Evenmin preciseert hij waar of hoe dit de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissing zou hebben beïnvloed. Verzoeker gaf in de vragenlijst bijzondere procedurele noden nergens aan dat er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken en toont op heden ook niet in het minst aan dat er ten aanzien van hem bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er geen bijzondere procedurele noden blijken, dat in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker gerespecteerd zijn, evenals dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

In verband met het psychologisch rapport dat middels een aanvullende nota van 21 april 2022 werd overgemaakt en waaruit blijkt dat verzoeker sinds 28 februari van dit jaar door een psycholoog wordt opgevolgd, dat hij symptomen vertoont die wijzen op post-traumatisch stresssyndroom en dat hij psychologisch kwetsbaar is, merkt de Raad op dat hierin geen melding wordt gemaakt van het aantal plaatsgevonden consultaties en dat de in het rapport vervatte symptomen zijn vastgesteld op basis van de verklaringen en gedragingen van verzoeker en niet, althans zo blijkt niet uit het rapport, op basis van een objectief onderzoek. Nergens blijkt dat deze verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoeker werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. In het attest wordt onder meer melding gemaakt van concentratieproblemen maar staat niet aangegeven dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij de verschillende gehoren in de loop van zijn procedure om internationale bescherming zou volbrengen. Evenmin wordt hierin aangegeven dat daarbij van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Waar de psycholoog besluit dat de psychologische kwetsbaarheid en het reële gevaar bij terugkeer naar Georgië pleiten voor verzoekers behoud op het Belgische grondgebied en zijn verdere psychotherapeutische opvolging, wijst de Raad erop dat een psycholoog niet bevoegd is om uitspraak te doen over een verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest dat de Raad in het verleden velde, kan worden opgemerkt dat hij hiermee geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Nog daargelaten dat hij niet concreet aantoonde dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de personen waarop dit arrest betrekking heeft, dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie, alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming.

Vervolgens tracht verzoeker het niet kennen van de familienaam van de oom, die door hem omschreven werd als de belangrijkste actor van zijn voorgehouden problemen, te verschonen door aan te geven dat hij vanaf het begin van zijn relatie met zijn ex-vrouw door haar familie werd vervolgd, dat het contact met hen altijd gewelddadig is geweest, zodat er voor hem geen reden was om naar de familienaam van de oom te informeren. Met deze, overigens weinig aannemelijke, loutere vergoelijking slaagt verzoeker er geenszins in om te verklaren waarom hij de familienaam niet zou kennen. Uit verzoekers verklaringen bij het commissariaat-generaal bleek dat hij meermaals aangaf dat deze oom, het enige familielid dat hij meermaals specifiek benoemde, telkens aanwezig was bij de geweldsincidenten, dat hij anderen ook opdrachten gaf hem te slaan en dat hij bovendien een ex-militair was, heel machtig, met veel contacten en die iedereen kende. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker enkel de voornaam, B., doch niet de familienaam van de protagonist in zijn relaas sinds 2010 en die hem naar eigen zeggen jarenlang mishandelde, daarbij de leiding nam en bekend was, niet zou kennen. Dat er voor hem, omwille van het immer en van meet af aan gewelddadig contact, geen reden zou zijn geweest te informeren naar de familienaam van het kwetsbare lid van zijn schoonfamilie, strookt bovendien niet met zijn verklaring bij het commissariaat-generaal dat hij in 2016 een klacht tegen deze man bij de politie indiende, zodat hij toen wel op de hoogte moest zijn van zijn familienaam. Door in het verzoekschrift plotsklaps te beweren dat, indien hij ooit de familienaam kende, het mogelijk kan zijn dat hij zich deze op de dag van de hoorzitting niet meer kon herinneren, gaat verzoeker lijnrecht in tegen zijn verklaring voor het commissariaat-generaal dat zijn ex-vrouw een andere familienaam heeft en dat hij de familienaam van de oom niet heeft gevraagd.

Daar komt nog bij dat verzoeker voor de asielinstanties in Frankrijk een andere naam, V.K., opgaf voor de oom die hem mishandelde en daarin het voortouw nam. Gevraagd naar wie deze V.K. was, antwoordde verzoeker bij het commissariaat-generaal dat dit de oom van vaderszijde van zijn ex-vrouw is, die ook in het leger zat en hem bedreigde en dat B. de oom van moederszijde van zijn ex-vrouw is. Dat het hierbij om twee verschillende ooms zou gaan, verklaart geenszins waarom verzoeker in Frankrijk enkel V.K. expliciet benoemde als belangrijkste actor van vervolging terwijl hij in België uitdrukkelijk en herhaaldelijk louter B. opgaf als belangrijkste actor. In het verzoekschrift opwerpen dat het commissariaat-generaal verzoeker had kunnen vragen naar welke oom hij telkens verwees, gelet op zijn moeilijkheden om een duidelijk en coherent relaas te geven, gaat niet op. Vooreerst, zo weze herhaald, maakt verzoeker niet in het minst aannemelijk dat hij moeilijkheden zou hebben om een duidelijk en coherent relaas te geven, hetgeen ook allerm minst blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Daarnaast blijkt dat verzoeker enkel over oom B. sprak, zodat niet kan ingezien worden hoe het vragen om welke oom het ging, hierin verandering zou hebben kunnen brengen.

Waar verzoeker tot slot betoogt dat geen rekening is gehouden met alle elementen in de zaak aangezien in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn psychologisch profiel, bemerkt de Raad nogmaals dat er geen enkel medisch dan psychologisch attest voorligt, waaruit psychologische of andere problemen zouden kunnen blijken.

De Raad treedt, gelet op wat voorafgaat, de verwerende partij bij waar deze besluit dat het gegeven dat verzoeker voor de oom, de leidende figuur achter zijn vervolging, bij het commissariaat-generaal niet zijn volledige naam kan geven en twee verschillende namen opgeeft, enerzijds in Frankrijk en anderzijds in België, de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag op zeer ernstige wijze aantast.

2.3.6. Daarnaast legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over de vervolgingsfeiten waarvan hij beweerde slachtoffer te zijn en over zijn vlucht uit Georgië. Verzoeker geeft vooreerst een wel heel verschillend aantal gewelddaden op. Zo geeft hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aan dat hij door de oom van zijn ex-vrouw driemaal gepakt, zeer zwaar geslagen en gefolterd werd en dat hij na zijn scheiding voor de derde en laatste keer door de oom gepakt werd (administratief dossier, vragenlijst, vraag nr. 5). Bij het commissariaat-generaal verklaart hij dan weer dat het dertig tot veertig keer geslagen werd in Georgië en dat oom B. daar telkens bij aanwezig was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11 en 13). Deze frappante tegenstrijdigheid over de frequentie van de gewelddaden, zijnde een kernelement van het relaas, is pertinent, draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier en volstaat om verder te twijfelen aan het opgediste relaas.

Waar verzoeker zich beroept op een *UNHCR*-rapport, literatuur en een arrest van het EHRM om aan te geven dat het voor asielzoekers moeilijk kan zijn om op een gedetailleerde en chronologische manier over traumatische gebeurtenissen te vertellen, stipt de Raad aan dat verzoeker, noch zijn advocaat, die hem bijstond, enig bezwaar maakte tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin heeft verzoeker aangegeven dat van hem tijdens het persoonlijk onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Van enig psychisch trauma of van andere psychische problemen maakte hij verder geen concrete melding. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied. Verzoeker laat daarenboven na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het niet nader gespecificeerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed.

De Raad wijst er verder nog op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verder benadrukt de Raad nogmaals dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat eventuele geheugenproblemen verzoeker verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten.

Daar komt nog bij dat verzoeker ook over de datum van zijn eerste vlucht uit Georgië tegenstrijdige verklaringen voor de Franse en Belgische asielinstanties heeft afgelegd. Het gaat hierbij wederom om een pertinente en draagkrachtige tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief, en die, aangezien verzoeker ze volledig ongemoeid laat in zijn verzoekschrift, onverminderd overeind blijft, door de Raad tot de zijne wordt gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7. Verzoeker slaagt er verder ook niet in de data van zijn huwelijk en echtscheiding op een consistente manier te vertellen en hij is evenmin consistent in zijn verklaringen over de reden van zijn scheiding. Zo zit er wat de datum van zijn huwelijk betreft maar liefst een verschil van zes jaar tussen zijn verklaringen zoals afgelegd in Frankrijk en bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds, zijnde 2009 en zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal anderzijds waar hij aangaf in juni 2015 te zijn gehuwd. Uit de huwelijksakte die verzoeker bij wege van de aanvullende nota van 21 april 2022 aan de Raad overmaakt, blijkt dat hij op 3 juli 2009 getrouwd is. De huwelijksakte op zich toont de beweeerde problemen met de ex-schoonfamilie niet aan. Het is verder ook opmerkelijk dat verzoeker verklaart dat zijn problemen in de tweede helft van 2010 gestart zijn, toen hij een relatie met zijn ex-vrouw begon en ging samenwonen, terwijl uit de akte blijkt dat ze reeds in 2009 getrouwd waren en er dus wellicht reeds eerder sprake was van een relatie. Verder is er ook een tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen te ontwaren voor wat zijn scheidingsdatum betreft. Uit stuk 3, gevoegd bij het verzoekschrift, moet blijken dat verzoeker gescheiden is op 24 december 2019, wat dan weer geenszins overeenkomt met zijn verklaringen, noch deze afgelegd in Frankrijk (scheiding in 2013), noch deze in het kader van onderhavige procedure om internationale bescherming (scheiding in 2016, 2017 dan wel 2018). Een melding van 2019 komt nergens in het administratief dossier naar voren, zodat het op zijn minst merkwaardig is dat de scheidingsakte gewag maakt van 24 december 2019 en deze datum op manifeste wijze in strijd is met zijn eerdere gezegden. De verschoning ter terechtzitting dat hij het tijdens de gehoren zou hebben gehad over de fysieke scheidingsdatum en niet over de officiële scheidingsdatum vermag de toch wel zeer markante tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen niet te verklaren, laat staan weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals doelt op zijn mentale moeilijkheden om deze data te herinneren, wijst de Raad er nogmaals en ten overvloede op dat geen enkel medisch dan wel psychologisch rapport voorligt waaruit blijkt dat dergelijke moeilijkheden hem zouden verhinderen coherente verklaringen af te leggen.

Over de inconsistentie met betrekking tot de reden van zijn scheiding rept verzoeker dan weer met geen woord in het verzoekschrift, zodat deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende inconsistentie gehandhaafd blijft.

Al deze inconsistenties tasten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas alsook zijn algemene geloofwaardigheid nog verder aan.

2.3.8. Tevens dringt, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen, de vraag zich op of verzoekers gedrag, door nog zes jaar na de start van de vermeende problemen in Georgië te hebben verbleven, wel in overeenstemming is met zijn beweerde vrees voor vervolging. Verzoeker brengt ook daar in het verzoekschrift geen concreet en dienstig verweer tegenin.

2.3.9. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift tot slot twee getuigenissen van burens, beiden gedagtekend 13 december 2021, die volgens hem getuige waren van verschillende aanvallen en ontvoeringen waarvan hij het slachtoffer was, alsook van de laatste mishandeling waarvan zij op 20 augustus 2020 volgens deze verklaringen getuige waren.

De Raad merkt dienaangaande op dat het niet is omdat deze documenten volgens verzoeker op authenticiteit lijken te berusten (ze zijn ondertekend en gaan vergezeld van een identiteitskaart), dat zij ontegenzeggelijk het bewijs vormen dat verzoeker gevaar loopt te worden vervolgd indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

De getuigenissen vertonen een nadrukkelijk en uitgesproken gesolliciteerd karakter en werden duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van zijn voorliggend verzoek om internationale bescherming. In deze getuigenissen, waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht, wordt daarenboven slechts op bijzonder algemene wijze gesteld dat twee burens van verzoeker getuige zouden zijn geweest van het feit dat verzoeker door twee, niet nader genoemde mannen, werd geslagen, in de auto werd gelegd en naar een onbekende bestemming werd gebracht. Als dusdanig kan de inhoud van deze getuigenissen bijgevolg bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de veelheid aan hoger gedane, concrete vaststellingen in verband met de geloofwaardigheid van het relaas.

2.3.10. De voormelde vaststellingen hebben stuk voor stuk betrekking op de kernelementen in verzoekers voorgehouden asielrelaas en volstaan ruimschoots om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen en vrees voor vervolging.

2.3.11. Verzoeker gaat tot slot allerminst in op de omstandige overweging uit de bestreden beslissing dat de ernst van zijn beweerde problemen op de arbeidsmarkt in Georgië omwille van zijn Yezidische afkomst weinig aannemelijk is en dat, indien hij al moeilijkheden zou ondervinden, dit op zich geen vervolging of ernstige schade in zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudt en dat verder niet blijkt dat er sprake is van een wijdverspreide vervolging van personen van Yezidische afkomst. Aangezien verzoeker deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende overweging geheel ongemoeid laat, blijft deze, bij gebrek aan enig concreet verweer, gehandhaafd.

2.3.12. Waar verzoeker nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.15. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.3.17. Uit wat voorafgaat, blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.18. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS